

ZARZĄDZENIE

Dnia 30 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Pierwszy Prezes SN Zbigniew Kapiński

po zapoznaniu się z wnioskiem sygnalizacyjnym obrońcy skazanej **J. T.** z dnia 16 lutego 2026 r. (art. 9 § 2 k.p.k.) w przedmiocie wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II AKa 182/16, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 7 marca 2016 r., sygn. akt II K 82/13,

- 1. stwierdzić brak podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.);**
- 2. doręczyć odpis zarządzenia obrońcy i skazanej wraz z pouczeniem, że nie przysługuje na nie żaden środek zaskarżenia;**
- 3. zwrócić uiszczoną opłatę od wniosku w kwocie 150 zł wniesioną przez obrońcę skazanej;**
- 4. zakreślić sprawę w repertorium KO jako załatwioną w inny sposób.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanej **J. T.** pismem z dnia 16 lutego 2026 r. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II AKa 182/16, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 7 marca 2016 r., sygn. akt II K 82/13.

W uzasadnieniu wniosku obrońca skazanej powołał się na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., albowiem w składzie orzekającym Sądu Okręgowego w Suwałkach zasiadała Sędzia X. Y., która została przez Ministra Sprawiedliwości delegowana do Sądu Okręgowego w Suwałkach na okres od 1 grudnia 2013 r. do 31 grudnia 2014 r., a następnie kolejną decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 listopada 2014 r. na okres od 1 stycznia 2015 r. w celu zakończenia rozpoznania sprawy o sygn. akt II K 82/13.

Zdaniem obrońcy – jak można wnioskować z analizy części motywacyjnej wniosku - sformułowanie w decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 listopada 2014 r. okresu trwania delegacji do czasu zakończenia rozpoznania sprawy II K 82/13 było sprzeczne z art. 77 § 1 pkt 1 Ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Nie można uznać powyższego stanowiska za trafne. Wyraźnie podkreślić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano, że w ramach tzw. delegacji ministerialnej dopuszczalne jest określenie terminu delegacji poprzez sformułowanie „do czasu zakończenia sprawy” (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 26 lutego 1993 r., I KZP 42/92; 2 grudnia 2004 r., II KK 72/04, 26 lutego 2016 r., III KK 336/15). Jak wynika z powołanych orzeczeń taki sposób określenia czasu trwania delegacji ministerialnej, czyli udzielonej na podstawie art. 77 § 1 Prawo o ustroju sądów powszechnych, spełnia kryteria delegacji na czas nieokreślony. Jednocześnie Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że określenie terminu delegacji „do czasu zakończenia sprawy” nie jest dopuszczalne w ramach delegacji „prezesowskiej”, czyli udzielanej na podstawie art. 77 § 8 Prawo o ustroju sądów powszechnych przez prezesa sądu okręgowego lub apelacyjnego, co jednak w realiach przedmiotowej sprawy nie miało miejsca.

Bezzasadne są również argumenty oparte na rozważaniach zawartych w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2021 r., IV KK 70/21, w których Sąd Najwyższy odnosi się do zupełnie innego zagadnienia, albowiem dotyczącego udzielania delegacji „na czas określonej funkcji”, odnoszącej się do wykonywania obowiązków w innym sądzie na czas

pełnienia określonej funkcji, np. prezesa sądu powszechnego określonego szczebla. Tego typu sytuacji w przedmiotowej sprawie także nie odnotowano.

Ponadto w analizowanej sprawie nie sposób twierdzić, aby delegowanie sędziego do czasu zakończenia sprawy, która była już w referacie w czasie pierwszej delegacji, oznaczało brak spełnienia przez orzekającego w sprawie sędziego standardu bezstronności i niezawisłości wynikającego z Konstytucji RP, art. 6 EKPC i art. 47 Karty Praw Podstawowych UE. W konsekwencji za zasadne uznać należało stanowisko wyrażone przez Prokuraturę Krajową Departament Postępowania Sądowego w opinii z dnia 25 maja 2026 r., w której wyraźnie wskazano, że z uwagi na złożony charakter sprawy jej zakończenie w okresie pierwszej delegacji było niemożliwe, a przy tym trafnie podkreślono, iż delegacja nie została określona jako trwająca do orzekania w konkretnej sprawie lub do rozpoznania określonego rodzaju spraw.

Mając zatem na uwadze, że delegacja udzielona Sędzi X. Y. była delegacją ministerialną, dopuszczalną i prawidłową na gruncie obowiązującego wówczas art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2013 r., poz. 427 t.j.), Sąd Najwyższy w realiach niniejszej sprawy, nie stwierdził uchybień, o których mowa w art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., ani innych bezwzględnych przesłanek odwoławczych.

Biorąc powyższe pod uwagę, a także okoliczność, że inicjatywa obrońcy skazanej należy kwalifikować jako wniosek, o którym mowa w art. 9 § 2 k.p.k., zarządza się jak na wstępie.

[J.J.]

[r.g.]

